

összefűzött nemzeti munkapárttal. Feltéve mindig, hogy egyáltalában valami gyakorlati következménye lesz az iv-aláírá-soknak.

Kérvények és fölebvezések a közgyűlés előtt.

— Napirenden a tűzérlaktanya. —

(Saját tudósítónktól.) Ma délután még órákor negyedszer folytatták az áprilisi közgyűlést, de még mindig nem fejezték be. Kérvények és fölebvezések tárgyalásával telt el jobbára az idő és az a néhány érdekesség, ami némileg enyhítette az egyhangúságot, a kérvények és fölebvezések körül játszódott le. Azon kaptak hajba a városatyák, hogy jár-e a városi tisztviselőnek tiszteletdíj külön munkáért vagy sem, de bizony nem tudtak igazságot tenni. *Egyiknek megszavazták a honoráriumot, a másiknak nem.* Ugyanilyen mértékkel mérték az igazságot a tanítók özvegyeinél, akik közül az egyiknek megszavazták a 400 koronás kegydíjat, a másiknak nem. Igaz, hogy az egyik érdekében két fölszólaló is akadt, míg a másikat nem protezsálta senki. Ezentul szürke ügyek peregték tovább, végeztek is a tárgysorozattal, csak egy póttárgy van még hátra: *a tűzérlaktanya.* Erről holnap délután tárgyal a közgyűlés, amely a csanádi püspök érkezése miatt kivételesen félőt órákor kezdődik.

Az ülés megnyitása után *Taschler* Endre főjegyző felolvassa a múlt ülés jegyzőkönyvét, amelyhez *Wimmer* Fülöp szolt hozzá. Mielőtt hitelesítené a közgyűlés a jegyzőkönyvet, kéri az elnöklő polgármestert, hogy vegye figyelembe azt az elvi döntését a közgyűlésnek, hogy a két év óta fennálló színházi szabályrendelet értelmében *a tanácsnak minden a színház ügyében tett intézkedése a közgyűléshez megfölebvezhető.* Kéri ennek a rendelkezésnek a jegyzőkönyvbe való utóla-

gos belefoglalását azért, nehogy ennek a fontos passzusnak a kimaradása alkalomadtán esetleges félreértésekre szolgáltatson okot.

Taschler Endre azt mondja, hogy ő szigorúan a szabályok szerint szerkesztette meg a jegyzőkönyvet és nem látja értelmét a *Wimmer* Fülöp ajánlotta utólagos pótlásnak. Ha fennáll az a határozat, hogy a tanácsnak minden intézkedése megfölebvezhető, akkor fölösleges az elvi pótlás, ha pedig nem áll fönn, akkor hiábavaló minden, mert csak közgyűlési határozat kötelezi a tanácsot.

Wimmer Fülöp ismételtén kéri a polgármestert, hogy az említett elvi jelentőségű kérdést vegye figyelembe és foglaltassa bele a jegyzőkönyvbe. *Wimmer* kérelmét *teljesítették.*

A múlt évben kimondotta a közgyűlés, hogy a református egyház 3288 koronát kitévő járdaköltségét elengedi. A határozatot *Balogh* Károly pénzügyi tanácsos hivatalból megfölebvezte. A miniszter a közgyűlés határozatát *elutasította* és kimondotta, hogy a város nem engedheti el az egyház járdaköltségeit, ebben az esetben különösen azért nem, mert a szegedi református eklézsia évek óta jelentékeny segínyt kap a várostól s anyagiilag áll olyan jól, hogy a 3288 koronát ki-fizethesse. A tanács javasolja, hogy ezt az összeget évi 150 koronás részletekben hajtsa be a város a református egyháztól. Így határoz-tak.

Kiss Mór és társai adótisztek a vízdíj-lajstromok elkészítéseért, amely munkát hivatalos órákon kívül végezték, tiszteletdíjat kértek a tanácstól. A tanács arra való hivatkozással, hogy a szervezeti szabályrendelet új rendelkezései az ilyen természetű tiszteletdíjakat *beszüntetik*, a kérelmet *elutasította.* Az adótisztek a tanácsi határozatot megfölebvezék a közgyűléshez.

Kormányos Benő dr. másként magyarázza a szervezeti szabályrendelet új rendelkezéseit. Szerinte a városi tisztviselőnek külön munkáért csak akkor nem jár tiszteletdíj, ha azt a hivatalos órák alatt végezte el. Rosszakaratot lát abban, hogy a tanács minden dologban mellőzi a kisebb tisztviselőket. Nem fogadja el a tanács javaslatát.

Elnök elrendeli a szavazást, amelynek eredménye az lett, hogy a közgyűlés *harminc szavazattal huszonöt ellenében elfogadta* a tanács javaslatát.

Bózsó Antal segédrendőrbiztos 8 hónap keresztül helyettesítette *Papp* Menyhért rendőrbiztosot, *Bózsó* a helyettesítés ideje alatt végzett rendkívüli munkákért 400 korona tiszteletdíjat kért a tanácstól, ez azonban megtagadta a kérelmet. *Bózsó* fölebvezett a közgyűléshez. A tanács a fölebvezés elutasítását javasolta.

Frankl Antal nem fogadja el a tanács javaslatát. Igazságtalanságnak tartja, hogy egy tisztviselő, aki nyolc hónapon át a saját munkája mellett még másnak a munkáját is elvégezte szabad idejében, ne részesüljön honoráriumban. Kéri a 400 korona megszavazását.

Wimmer Fülöp nem hive annak, hogy rendszerre avassák a külön díjazásokat, de ebben az esetben föltétlenül helyet kell adni a kérelemnek. Meggyőződött ugyanis arról, hogy *Bózsó* 8 hónapon át csakugyan rendkívüli munkákat is végzett a maga ügyköre mellett, amelyek teljesen lefoglalták minden szabad óráját. Javasolja a tiszteletdíj megadását.

A közgyűlés *egyhangulag* teljesítette *Bózsó* kérelmét.

Özvegy *Vékes* Antalné, férje után, aki tanító volt, nyugdíjat élvez.

A drágaságra való hivatkozással még 400 korona kegydíjat kért a tanácstól. A kérelmet a tanács *elutasította*, *Vékesné* azonban fölebvezett a közgyűléshez. *Tóth* Imre dr. pártolja *Vékesné* kérését és kéri a közgyűlést, adjon helyt a fölebvezésnek. *Nemeskay* István szintén amellet szökölt föl, hogy a kegydíjat szavazzák meg *Vékesné*nek. A közgyűlés a 400 korona kegydíjat megszavazta.

Özvegy *Kovács* Józsefné ugyancsak azon cimen, hogy a férje után kapott nyugdíjból megélni nem tud, 400 korona kegydíjat kért a tanácstól. A férje szintén városi tanító volt. A tanács *elutasította* *Kovácsné*t, aki fölebvezett. A tanács javasolta, hogy a fölebvezést utasítsák el. *A közgyűlés így határozott.*

emlékeim között élénken szerepel a „Borszem Jankó“ egy száma, amelyben Ágai Adolf, az örökké jókedvű Csicseri Bors, kirajzolta az apámat, amint a társadalom három oszlopának ront neki, de a legádázabb sámsoni haraggal a Pénzoszlop alapjait döngeti. Akkor még nem nagyon értettem, hogy milyen szerepe van az emberi életben annak az apró, de méregveszedelmes daraboknak, guruló nagyhatalomnak, omnipotenciának, amelyről már Clémet Marot szomorúan tudta, hogy „il faut qu'il roule“. A gyermekkorból csak annyi idealizmust öriztem meg, hogy pénzért nem tudnék halni, de ha pénz miatt, helyesebben pénz híján fogok meghalni, ebben semmi rendkívülit vagy csodálatosat nem fogok látni.

Ez az emberöltő, amennyiben benne élünk, azt hiszem, egészen a pénz gyűlöletének nőtt föl, mint én. Az adósok sohasem voltak olyan rokonszenvesek, mint a mi időnkben. Szinte ki tudnám mutatni, hogy az irodalomban, mint új véna, hogyan csörgedez végig az aranyfolyam, vagy ha úgy tetszik, az aranyfolyam gyűlölete.

Egy írónk a pszichológiai regénynek egészen modern módszerét találta föl, amikor az összeadás és kivonás egyszerű műveleteivel kíséri végig főalakjának lelki fejlődését, ugyszólván pénztári főkönyvet vezet lelki élményeiről. És az ő cikkei vetették eddig a legigazibb, legőszintébb és legbecsüle-

tebb fényt az ujságpanamákra és egyéb panamákra, amelyek nálunk és az egész világon már szinte megszokott dolgok.

Egy kiváló poétánk pedig a lira legszebb hurjait pëndítette meg a „Disznófejű nagyur“ ellen, akit egy német ujságregény és egy magyar szindarab „Pénz föfelségének“ nevez. Mindez mutatja, hogy mennyire a szívünkbe van nevelve a pénz lirája. A pénzt szeretjük, gyűlöljük, de nem tudunk közömbösek lenni vele szemben. És ha valahol, akkor Magyarországon fogják megírni legfölmünásabb remekművet a pénz ellen.

*

Egy kollégámmal és barátommal — a kivel az a közösségünk van, hogy mindenkifelett szeretjük a művészetet és gyűlöljük a pénzt — nagyon sokszor beszélünk arról a témáról, hogy milyen szerepe van a pénznek a művészetek történetében általában, de különösen nálunk. Mindannyiszor a logika eltéveszthetetlen útján lyukadtunk ki oda, hogy a mi szomorú irodalmi és művészeti viszonyaink mind pénzkérdésre vihetők vissza.

Ugyanez a kollégám és barátom most egész testtel, írói jegyének egész tekintélyével állt ki a sikra egy ominózus afférban, a mely az egyik előkelő színház igazgatójának váltókötelezettségeiből sarjadt. És az a csodálatos, hogy Budapest összes adósainak

a szíve egyszerre megdobbant: „holió! hát már adósságának sem szabad az embernek lenni?“ S népszerű ember lett — az adósságai révén. Budapest lakosságának kilencvenkilenc, vagyis eladósodott percer tje ilyenformán beszélt: „Nem is tudtam, hogy ez a direktor ilyen rokonszenves ember, szegény ember, szép ember, derék ember!“

Egyáltalában művészeti kérdésekkel nem jó tréfálni. Magyarországi színházi publikuma eladósodott emberekből áll és ha ezeknek a direktor rokonszenvesebb volt, mint Ibsen, ezen nem szabad megütöközni. Volt-e Ibsennek annyi adóssága, mint a direktornak?

Petőfi szegényen halt meg. Csokonai-nak sem volt sokkal többje. Baudelaire mindenkit megpumpolt, Verlainet Páris város költségén kellett ápolni a kórházakban. Gilbert éhenhalt. Gringoirenak ritkán volt egy-egy batkája és Rabelaisnak megvolt az ő kinos „negyedőrája“. Wildt és Oszkár csödbe jutott. Swiftnek a füle se m látszott ki a sok adósságból. Balzac egész életében a hitelezőivel viaskodott. A direktor váltóadósságokkal.

Nem, nem, egy embert sem szabad azért megtámadni, mert adósságai vannak. Ki nek nincsenek?

Híszén az a rettenetes, hogy bárhová megyek, a mások adósságai üldöznek engem.

CSILLÁROK

legszebb és le gmodernebb kivitelben,
Braun Viktornál
 Szeged, Vár-utca 7. szám.
 Telefon 77-11. Telefon 77-11.

A legkezelevezőbb fizetési feltételek!